

REGINA GARCIA

Que no s'imposi la política de la por

Novament els mitjans de comunicació publiquen informacions que parlen d'un increment notori d'immigrants procedents de països del Tercer Món, aquesta vegada atrets –per una suposada desinformació creada als seus països– pel contingut de la Llei d'Estrangeria.

I, novament amenaça de ressorgir el temor o el rebuig dels ciutadans espanyols contra aquests estrangers –pobres– que surten dels seus països a la recerca del paradís promès. Més encara quan ni tan sols es parla ja de com es reglamentarà aquesta llei, ni s'aclareix formalment l'anunci fet per diversos portaveus del partit de govern sobre una possible “contrareforma”.

Després de la resposta electoral dels espanyols del passat 12 de març, els immigrants tenim clara una cosa: per a la majoria dels ciutadans de l'estat, les condicions en què viuen aquests estrangers pobres no són pas un tema essencial... Almenys fins que esclata un conflicte, com els de Ca n' Anglada o el Ejido.

Mentrestant, els funcionaris i els responsables de sindicats i d'ONG es reforcen per començar a complir la nova Llei d'Estrangeria. Ningú no pot oblidar, però, que l'anunci d'una “contrareforma” d'aquesta llei plana com una espasa de Dàmocles sobre les persones que desitgen existir oficialment per a la societat espanyola. Ni és possible ignorar que, fins i tot en el cas

probable que el govern no aprofiti la seva majoria legislativa per fer-ho (tan sols fa unes setmanes els representants de quatre ministeris van signar una petició en aquest sentit), la posició del PP es pot plasmar perfectament a través del reglament, encara sense aprovar i del qual poc o res se'n parla fins ara en els mitjans de comunicació.

Si les notícies sobre “onades d'immigrants que arriben a Espanya” es plantegen des de l'òptica de la por a la invasió –i això pot passar–, la reacció lògica dels ciutadans amb DNI serà rebutjarlos i acceptar com a bona qualsevol actuació repressiva contra *sudaques*, moros, asiàtics o negres, per esmentar termes comuns que estan en boca de molts espanyols de naixement.

I dic molts, encara que les enquestes recents parlen d'una major obertura cap als immigrants, per una raó que considero important: la intenció

de ser políticament correctes davant la societat, gràcies principalment a la feina que desenvolupen les ONG d'atenció a l'immigrant.

Però quan el ciutadà es posa a la defensiva ja no veu en l'estranger un immigrant en cerca de millors condicions de vida i que per aconseguir-ho és capaç de fer els treballs que els nascuts al país rebutgen; solament hi veu un enemic: que li furta la feina i fa pujar els índexs de desocupació, o que fa insegures les carreteres i les estacions de metro i de trens.

Això, al meu parer, passa sobretot perquè els mitjans de comunicació continuen ocupant-se molt poc de les màfies organitzades dins i fora d'Espanya que busquen enriquir-se amb la fama i el desig de superació d'algú que va nàixer al Tercer Món. Amb escasses –encara que lloables– excepcions, prefereixen difondre els informes policíacs i dir que els immigrants envaeixen l'estat.

“Quan el ciutadà es posa a la defensiva ja no veu en l'estranger un immigrant en cerca de millors condicions de vida: solament hi veu un enemic que fa créixer l'atur i la inseguretats”

I poc s'ocupen d'investigar què passa amb tots aquests *sudaques*, moros, asiàtics i negres que es van vendre les cases i les poques pertinences per pagar-se el bitllet i també la persona que suposadament l'allotjaria i li aconseguiria feina. No justifico pas la delinqüència, i considero que qui delinqueix ha de ser responsable dels seus actes. Però és bo també parar-se a pensar que quan aquestes persones es troben sense res enmig

de carrers totalment desconeguts, es veuen pràcticament obligats a captar o a delinquir.

Molts espanyols en èpoques passades es van veure obligats a emigrar per buscar una vida millor i fins i tot per poder menjar. I a una bona part dels avis de l'actual generació adulta d'espanyols els van tractar com a escòria als països que tenien la sort d'estar en millors condicions econòmiques. Dóna la impressió que això s'ha esborrat de la memòria històrica.

Els darrers enfrontaments entre comunitats locals i grups d'immigrants que han difós els mitjans bàsicament com un espectacle refermen la incertesa sobre el futur dels milers d'immigrants sense papers, tant com la convicció que solament tenen reconegut el dret a treballar i a callar.

Periodista